

У Новоме Саду 28. фебруара 1887.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

„Т а ј н а.“

Ала, браћо, ала,
Да утехе вајне;
Мир се хвата већ за сламке крајне,
— За некаке „тајне“.

Е па хајде нека,
Нек нико не стрепи,
Кад нас јава не може да теши,
— Нек нас „тајна“ крепи.

Док је тајна тајна,
Док је не познамо,
Има своје неко лепо право:
Да је не љушкамо.

И ово је красно:
Док тајна тек клија,
Дет је сваком тумачит' је тако
Како њему прија.

Ал ово је малер
У свију тајана,
Брљају је и чеврљају је
Ода свију страна.

Тако мора доћи
До пукнућа брза
„Тајна“, која с' хуком, бувом
На јавност потрза.

Док је тајна тајна,
Дотле ј' загонетка.
Жив'ла дакле нове светска „тајно“
Од свога почетка
До свога свршетка
— Од среде до петка!

А кад једном пукне
Твој застирач тврди,
Молимо те једно само, тада
Здраво не засмрди.

Где је Герман?

Познато је да ове године пролеће није гледало у календар, него се пожурило као устаници у Силистрији, те пре времена дошло на свет. Првог пролетњег дана пожурио сам се и ја да изшетам у поље. Дан тонал; у даљини се беле овци, недалеко од мене тумара невесело чобан.

„Пријатељу што завирујеш непрестано у јендеке?“ — питам.

„Што завирујем? Тражим магарца.“

Ја сам га зачуђено гледао. „Та није ваљда као песница, да се може завући у тај јендечић?“

„Е мој господару, не разумеш ти то. Магарац кад се поболе и дође му тежак час, онда нестане, изгуби се и никако га не можеш наћи. Завуче се у какав јендек, скупи се, па ту угине. Нико још није видео магарца како умире. У том часу се увек склони од света.“

Шта ми наказива тај човек. Ово до душе слушао сам и пре тога о томе говорити, али нисам веровао. Но сад ми је ето потврдио све то човек, кога морам у тим стварима признати као стручњака.

Идем тако по пољу даље, идем, идем, а непрестано ми у мислима оно, што сам чуо о магарцу. Кад видим где се предамном какав цбун помаља из јендека, онда завири и разгледам, не ће ли бити тамо. Тако сам дошао до близу манастира Б. Уједаред ме трже из мисли отац намесник. Скинуо камилавку с главе па је држи у једној руци, у другој му неке новине.

Чим се поздрависмо, он поче некако, чудновато

млатати прстима те рече: „Овде не може бити човек паметан. Нико не зна где је. Просто — несталога. А? Шта ви мислите о том?“

„Мало час сам баш чуо. И сам сам завириоав по јевдецима. Ал ко зна, где је тај отишао. Ваљда се завукао иза камењака или скочио у какав бунар.“

„Бог с вама господине, како ви то говорите. Шта би тражио иза камењака и зашто би скакао у бунар?“

„Па чуо сам да је болестан.“

„Дабогме да је сиромаш болестан.“

„А ја сам чуо, кад год се поболе, онда се завуче дегод, где га нико не види. Кажу, не може га нико наћи.“

„Ух господине по богу, како то говорите; — где ће вам душа? То су само они код „Заставе“ могли измислити. Па зар су ваистину написали да се крије по јевдецима иза камењака? Е јесте ли чули, то је сувише. Свака се хришћанска душа мора против тог узбунити. Пфуј!“

„Ја не знам дали „Застава“ води о изгубљеним магарцима бригу, тек мени је казао онај чобанин.“

О коме говорите ви то? разрогачи се на ме отац намесник.

„Па зар не разбирате ви о магарцу који се изгубио. Ено га ваш чобанин свуда тражи.“

„Какав магарац, бог с вама?! Оно истина да се изгубио и магарац од јутрес, ал ја говорим о њему, о господину Герману . . .“ — И ту се сад обојица почесмо смејати.

Мало после започне отац намесник и опет разговор: Дакле шта мислите, где ће бити отприлике?“

Молим да се пре свега разумемо. О коме питате? О овом или о оном?“

„Ух човече божји, шта је вама данас? Ил сам зар ја тако збуњен да не знам шта говорим? Питам вас: „Шта мислите, где се сад налази његова светлост?“

„Откуд ћу ја то знати? Ви би требали о том да сте боље обавештени.“

„Хе, ал то је баш оно; нико вам то не уме казати. Као да је у земљу утонуо. Ето видите данас баш читам „Србски народ.“ Одговара на питања, па вели: Његова Светлост неће да се зна место његовог пребивања, да му не досађују с писмима.“

„Боји се ваљда, да му не шаљу поверенице.“

Отац намесник ме лукаво погледа. „Верујте није то. Биће ту друго што. Видите чудан је данашњи свет. Зацело су његови пријатељи нагрнули на њега с писмима, ишту од њега новаца, те му ни тамо не даду мира. Знам ја добро ту жену. Себичњаци, пуки себичњаци. И тако сад нивом неће да се јави. Верујте може му се што десити у страном свету, тако забаченом, скривеном, па да нико и не зна ништа. Баш сам мало час говорио о том с братијом. А такав човек. Срце му злата вреди; а душа као босиљак. Никад нећемо ми имати више таквог патријара.“

Ја сам се направио као замишљен. Хтео сам да видим верује ли тај човек у то, што ми је мало час рекао. Извукао сам новине из џепа, пружих их оцу намеснику и рекох: „читајте.“ Он се намрштио. Дошао је у малу неприлику јер новине беху немачке, а он не зна немачки. Но брзо се прикупи, па рече:

„Зар ви не знате?“

„Шта?“

„Па то, да сам се завештао, да нећу читати никаквих других новина осим „Србског народа.“

„Е то је што друго. А у овим се новинама описује земљотрес. Врло је занимљиво. Има допис из Нице.“

„А јел страшно било?“ То ме јако занима. Неки веле да је Његова Светлост отишла баш у Ницу.“

„Ето да вам кажем отприлике шта стоји.“ За тим сам развио новине, те почех превађати неке вести

ПОДЛИСТАК.

Зарука у вајату.

— Хумореска. —
(Свршетак.)

Пође ми некако за руком изаћи из бурета, али то већ бијаше дочуо и Султан — но не онај у Цариграду, већ овај у чика Пајиној авлији — те поче несретник вршити своју дужност. Ухвати ме за капут па повуц! ја себи, он себи, док велик део капута не задржа себи у устима. — У то опази братију на тараби, остави мене те се приближи њима; усправи се уз тарабу па шчепа љуку за ногу; Аврам пако да би извукао љуку из напасти, ухвати га за рамена, да га не би Султан с тарабе свукао те се „viribus unitis“ упусте у жестоки бој. Кад на једном зачу се: — кр — кр и браћа се скупа с тарабом нађоше на земљи. О „вели јеси, Господе,“ али и чудна су дјела наша!

Сад би се додуше могло очистити чувства, али ја са по капута, а љука без шешира. — За час се Султан умири, а ја браћи тихо прошапутам: „Одступите силни од силнијех!“ Кад се зачу лагани ход, а у исти мах осетих јаку врућину око мојих ушију и зачу прасак, који је по свој прилици био посљедица те врућине. Обазрем се, пак

имам шта и видити! с мисли и персоном Чика Паја за моји леђи.

Ах, како ми је тада било! врућина, боже, да није горе било нити оним трима младићима у ужареној пећи. И они ми тада падоше на памет, јер и њих је тројица било. — И нас је додуше тројица, такођер било, јер су браћа очистила чувства а ја остао сам.

Хтедох већ и ја да попевам попут оне тројице: „По среди пламене стојаште појаху,“ што бих на сваки начин и учинио, да нисам у Чика Пајиној авлији, па још пред њим. —

Опружим напокон краке те хтедох и ја за браћом, али ме снажне руке Чика Пајине задржаше и он височајшим гласом загрми:

„Да ми се ниси с места макнуо!“

Шта ми остаде друго, већ предати се мирно својој судбини, што и учиних.

Међутим ето већ и фењер носе, да виде тарабе. Јао кад спазих Наталију, гди она баш носи фењер, спопаде ме грч те у мало да се нисам стрпоштао; покријем лице рукама, напрегнем све силе те се хтедох отети, али се Чика Паја продера: „Јанош, момци, овамо, лозу му његову (то му је била обична псовка). —

Момци дођоше и ухватише ме; али се на моју велику

о земљотресу. Кад дођох до оног места где се описује узбуна становника, њихово беганье по улицама додао сам и ово: „Многи су мислили да је дошао страхан суд. Један калуђер, висок, крупан сед човек, с дугом брадом, потегаво је бегати као и сви други ван вароши. Но док је остали свет бегаво средом улица, што даље од кућа, тај је калуђер ишао левом страном, тик поред зида. Неко му је довикнуо, нека пази да се зидови не сруше, а он одговори славенским језиком; „Зар не чујете глас страшног суда, који грми: Праведници деснују а грешници о шујују.“ Ја морам о шујују.“

„Славенски је то рекао?“ запита отац намесник дркћућим гласом. А да није говорио српски?“

„Славенски, српски, то је све једно,“ рекох ја.

„Отац намесник поблде, те рече: „Е овда нема сумње, то је био он.“

„Ко он?“ упитах.

„Па он, Герман. Видите дакле, ипак је био у Ници. Хм, хм.“

И отац намесник се нагло опрости самном. Он је потпуно веровао да је онај калуђер био Герман, јер га и сувише добро — познаје.

+

У Ш Т И П Ц И.

У Европи се нешто мути и „облачи.“ Ал док се Европа „облачи“ нас полагамо — свлаче.

Кад из тих облака пљусне, ми ћемо да падамо. —

Бугарска влада је своје здраве противнике затворила, рањене офисире је убила, а само погинулима не мога ништа. Па зар да не дођу људи до уверења, да је у Бугарској најбоље — гинути.

срећу угаси свећа у фењеру; помислих бар ме неће Наталија познати.

У то се зачу Чика Пајин глас: „У вајат с њиме!“

Хеј срећо, срећо, где си сад? Помози св. Алимпија!

Ја се збиља нађох наједном у мраку. Мрак боже, па ни у хаду валда није другачије. — Већ сам мислио, да би ми боље било у хаду; тамо бих се бар молио Плутону, да ме опрости мука, које су ме из љубави задесиле, јер је и он знао за болест љубавну, кад је украо своју Перзефону.

Пинај, пипај, по мраку напишам напокон нешто мекано. Не размисљајућ ништа даље, премда ми је било слободно до миле воље мислити, изврнем се на тај мекани предмет, и брзо се нађем у крилу Аврамовом.

Сад ће читаоци мислити, да је то мој друг Аврам. Камо те лепе среће! али ово је праотац Аврам.

У том стању тако нађем се на другом свету. Али колике промене! Нити ту срушене тарабе, ни подераних капута, већ напротив: ја „Salonmässig“ обучен, замном иде гајдаш, а уза ме нико други, већ главом Наталија. Нас наоко окружавају многобројни сватови. Мој пок. отац закитио се са два рузмарина па иде и он да присуствује најсвечанијем моменту свога сина; чика Паја опет, кога год види, зове га, да дели с њим ту радост, кад му се јединица удаје.

Офисиру Филову дала је влада дозволу да може из Бугарске отићи. Јест отићи, ал баш је он рањен у обе ноге.

Код нас и опет подигоше порезу на возарину. Није опасно, јер ћемо и онако још мало па сви — пешке.

Ако ово порезовање и подрезивање дуго устраје, неће ништа остати од нас, а још мање код нас.

Једва се једаред и „Стармали“ слаже с кикиндском конференцијом. — Ал с оном, што је ово дана основала ратарску читаоницу.

Није чудо што је изостављен из бирачких листина румунских посланик Труције. Дабогме: „труп је.“

+

Ђира. Шта ћемо сад? Новине кажу, да је г. управитељ позоришта казао, да г. Цветић каже, да је он писао драму „Немања“.

Спира. „Кажу“, „казао“, „каже“. — А знаш ли ти шта каже једна латинска пословица: *fecit cui prodest.*

Ђира. Е брате, нећу ти сад под старост учити латински. Волим веровати, ако хоћеш и то, да су сви напредњаци аутори те драме.

И баш ми на црквена врата, — ал ја осетим гди ми нешто претрча преко лица.

Тргнем се те се из највећег весеља спустим у највећу тугу, кад се сетих да сам у вајату Чика Пајином.

Хеј боже! Како ћу сан да растумачим? Да ми је бар ту Јосиф, који је протумачио сан цару Фараону, и његовим послужитељима, који су скупа с њим у тамници били. — Међутим бијаше већ зрачак светлости и у вајат продро и ја познам, да је већ дан.

Још мало па шкљоцну брава од вајата, отварају се гвоздена врата, а ја у крајњој нужди запевам гласом велијим: „Не отврати лица твојега от отрока твојега“ и то велико осмог гласа, као што се пева на беле покладе на вечерњу.

У том се већ и комисија, састојећа од Чика Паје на челу, Чика Пајине госпе, Наталије и полицајног комесара са још два ситнија полицајца, приближи мојој постељи.

Ја се дигнем и да видите, лепо сам изгледао; постеља ми је била неки велики сандук с очешљаним перјем, и то, ако се не варам, ћурчијим.

„Ао лозу ти твоју“ рече чика Паја, „дакле ти си то? А који те враг дотера ноћу у моју авлију, да ми срушиш тарабу и начиниш читав русвај?“

Наталија кад је видела да сам главом и носом ја,

*

Ђира. Сад може Бисмарк свирати седам година у гајде.

Спира. Ал у какве гајде.

Ђира. У папагајде.

Спира. Да богме да може, јер ће морати.

П у с л и ц е.

¶. Краљ Милан највише је аплаудирао при представи „Немање“. (Али кад би Немања устао не верујем да би тако живо аплаудирао Милану.)

W. Између Угарске и троједнице има опредељена граница. Само што мађарски језик неће да зна за границе. (Е онда дабогме не може бити ни границе-измерања).

⊙. Мочари поручује да он у праведљивости овојој није сам. Ми би вођели да се о томе уверимо, — ал ако је сам, ми му желимо Самсонску снагу.

△. Неки веле: Хорватовићу мора да је већ дошло до густа, кад мораде да захвали. Други веле: Није му дошло до густа, већ на против сад му се тек разбистрило.

☾. Боже мој, како се времена мењају! Под Турцима су гусле браниле и крпиле Србе; а под цивилизацијом морају Срби да бране гусле — од олупинске полуцања.

Н. Анђелић је далеко. Дали ће сад карловачки богослови пустити браду и бркове, или ће Анђелић

спусти главу доле и дубоко уздану; а ја употребим све силе, окуражим се те одпочнем орацију, како ме у његову авлију није дотерао никакав ђаво, већ на против анђео, и то баш његов анђео; како сам ја силно заљубљен у његову јединицу, да без ње нема ни мени живота. Ноћас да сам хтео дати видљива знака тој мојој љубави, а што се тако десило, то му је крива госпа Чика Пајина, што је дала метнути буре за кошницу баш онде, где је најзгодније прећи преко тарабе; а Чика Паја да је крив, што није пре видио, да је тараба од доле иструла и да није у стању одржати два човека. Напокон слободнијим гласом рекнем Чика Паји.

„Чика Пајо, као што видите, ја и Ваша јединица ми се милујемо, и то тако, да једно без другог не можемо живити. Ја за који месец бришем са својих ципела прашину гимназијску и прелазим на више науке те сам за коју годину човек свршен, и то ако бог даде здравља и среће, са сигурним и лепим лебом. Ваша ће јединица тада бити у најбољем добу, па мислим, да ћу бити достојан руке Ваше кћери. С тога, ако сте пријатељ (својој детету, мислим, да ћете стиснути моју и њезину руку, те благословити нас као заручнике након четир године.“

Наталија се не могла одржати на ногу, већ се била прихватила за своју мајку, да не клоне на земљу. Чика

тамо у даљини обријати браду и бркове! (Ово друго много би лепше изгледало.)

* * Ако је било зазорно шиљати неповеренице српском патријару у Карловце; ваљда није зазорно слати неповеренице грчком свештенику у Италију (poste restante).

¶. Благо оним „српским“ листовима које искључе из српских читаоница: те могу таки већу субвенцију тражити (и добити).

□. У „Панчевцу“ је неко замахнуо са чланком бомбастичног наслова: „Vaccillus serbicus vulgaris“. Али ево нема му продужења. Ил је сустао писац или — читаоци.

Ω. О овом променљивом предпролећњем времену пише нам један пријатељ овако: Сад је заиста тако време, да човек не зна или да зимски, или да летњи капут — да у залогу.

Рекли-це.

Рекли поп Панци: Буди попе човек!

А он одговори: па био сам.

Рекли постарој девојци: белиш се!

А она: Кад ме тако црните, од сад се морам још већма белити.

Паја пако разрогаченим очима погледа на Наталију те јој тихо рече: „А слажеш ли се ти, сине мој, с речима овога? Ја како видим, вас двоје сте се споразумели.“

Наталија сави руке око врата свому оцу те кроз плач рече: „Јест, отац драги, све је тако, погодио си; ми смо се споразумели; немој ме убити, а мамица већ неће бити опозиција.“

На то Чика Паја свечано:

„Е кад је тако, децо драга, бог вас благословио! Подај сине, руку Стојку; од данас сте заручници. Ти гледај да свршиш науке своје, да будеш дика своме роду, својим родитељима и мени, који ти дајем оно што ми је најмилије, па кад свршиш своје науке, постанеш свој човек, купи сватове те дођи по девојку.“ Ти, Јанош, иди одмах по мајстора Симу тесара, да га погодим, да ми прави нову тарабу, а ви, г. комесар, извините, што сам вас узалуд потезао, ово је наше дете, а никакав зликовац, није као што сам мислио. — Хајде сад, синко драги у свој стан, а врата су ти од моје куће у свако доба отворена.“

Поклоним се учтиво те пољубив руке тасту и пуници — сад их већ смем тако звати — одем у свој стан.

Братија још у најбољем сну; а ја сам врло красно изгледао; хаљине мокре па још од перја, како сам у њему спавао. У то се трже Аврам те баци крст на се, кад ме снази.

Рекли крчмару: водено ти вино.

А он се опсети па одговори: ако вам је то слабо,
могу вам донети виновне воде.

Рекли задриглом просјаку: ради!

А он одвешта: то ми не спада у занат.

Рекли комесару на банкету: море, чоче, опијо
си се!

А он промуца: Моја је дужност да будем тре-
звен. Па како ћу се другче изтрезнити, — ако се
најпре не опијем?

Рекли г. Ценићу: Ала га и ти познајеш Вој-
вођане!

А он: Нека, сад бар они познадоше мене.

Рекли Бошњаку: Ћути!

А он не одговори ништа, само подиже прст к
очима. (А то ваљда значи „ћутим — ал не жмурирам“.)

Рекли шајкашком посланику; бежи у швајцарску
сигурност!

Он то није послушао, ал је помислио: лепше би
било да швајцарска сигурност дође к нама.

Рекли г. Јаши Игњатовићу: не молуј козаке на
онај зид где их нема!

А он асмунђа: Нисам ја то ни писао за вас
до ле, него за оне горе.

Рекли краљу Милану: Не видиш даље од носа!

„Дакле и паки извуче се из шкрипца! А којим начи-
ном, тако ти св. Алимпије?“

„Уметним!“ возвратим му ја. —

„А како бога ти прође с Чика Пајом?“

У то се већ и Ђука бијаше изплео из мреже Мор-
фејеве те помогне Авраму испитивати ме, а ја сам им
све потанко испричао. —

* * *

Од тога доба прохујало је већ доста у заборав, а и
знатне промене су настале. Након осам месеци положисмо
сва тројица испит зрелости и одосмо сваки на друго свеу-
чилиште на науке. Ја сам збиља после четир године свр-
шио и руку моје миле Наталије добио.

Обећање своје баби Ружи сам точњејше испунио, а
и братија је то учинила, као што су ми јавили.

Тараба и данас стоји, само с том разликом, што је
сада јака те се неби више срушила, а нема више ни „Ständ-
chen-a“, јер нема онде више ни Наталије, пошто је Чика
Паја одржао своју реч. —

Стојко Јованов.

А он ни пет ни девет, већ: Па доста је мени
„Нос — Dei gratia.“

Рекли Срби Хрватима: Ево руке!

А управа Петрињске препарандије одговори че-
творици српских ђака: Ево ноге! (Сад ја питам
„Стармалог“ смемо ли ми и ноговање сматрати као
руковање?) *)

Божурко.

* Бог и душа то не смемо; таки јунаци нисмо. Али још се
смемо надати, да ће браћа Хрвати такав поступање сами осудити.
Стармали.

Крескарије.

I.

Не перите арапина
Не троп'те сапуна.
Грозно црн је, ко се држи
На леђма шпијуна.

II.

Кад се Teufel са Ördög-ом спари
Онда ђаво
Може ретерират' —
Да пос'о не квари.

III.

Једно не мож' схватит' ум
Сиротиње раје:
Од куд душе ономе,
Који ју продаје.

IV.

Моје груди не могу
Донде имат' мира,
Док се „коло Бранково
Само лепо свира,
Лепо декламира.

V.

Историја осуђује
Да то није лепо:
Копат очи људима,
Да слушају слепо.

VI.

Упуј, курјо, упуј де!
Коме се то виче?
Свима оним, који сад
На курјака личе.

VII.

Крешти наше оцило,
Тренутке осветли!
Тим ће можда раније
Запевати петли!
(Продужиће се.)

A + B + B-etc.

О Ко има веће право ?

Први Новембар донесе „Све Свете“, а сви свети мађарске задушнице, на које се искупише просјаци да поделе оно, што народ мађарски тај дан код цркве поклања. Просјаци сви седе у два реда у порти, па приврћу и трљају бројанице те гуњају и гуњају шта који зна. Измешали се у том реду и Срби и мађари из места и са салаша, па чак и „Помрчина“ из Мбла закасао се, мислећи, да ће овде боље ћарити. Он нема бројаница, па да не дангуби — вади из торбе парче по парче леба, те жмиркајући гважда канда се најмијо. Толике залогоје одгриза, мислијо би човек изађе му дољна вилица из свога места, а кад мора да прогута — припуши са оба палца очи, да из главе не искоче.

Ал да оставимо њега нека се гуши, а ми да идемо на други крај, тамо где се нека граја подигла.

Посвађо се један матори просјак са једним младим богаљем, а зашто? ево: овај млади се пројсак замеријо оном што му је реко, да би још мого радити. Овом матором није више требало, подиже батину и продере се: а шта ти мени заповедаш, јел?! Та мој је дед бијо просјак па и отац, а ти ђубре почо јуче тај занат, па већ оћеш неко мачије право да имаш! Бијо би га и ождрапијо, да се кудушбирова није умешао.

Б.

Ћавк Гавра.

(Верешмартн.)

Гавру ћака мори тешка брига,
Учи, грува — пред њим грдна књига;
Не би никуд гледн'о за по света,
Али мува баш на нос му слета,
Е, на то је веће гледн'о
И гле! виде чедо једно.
„Еј, сестрице, да лепо ти лице,
Дед да зберем са њ' две-три ружице!“

„Гавро ћаче, да лукав си јако,
Ман' ме с миром, видиће нас лако.“
„Ништ' видиће!“ плахо ћаче збори —
„Пољубац ће сватове да створи.“
„Ах, мани ме, мани ома,
Морам брзо журит' дома,
Скидај усне, изгори ми лице!“
„Ал' још само бар две-три ружице!“ —

Гавру ћака мори тешка брига,
Учи грува — пред њим грдна књига
Ал' кад једном баци горе гледа,
Пред њим мома суморна и бледа.
„Аој моје лепо чедо,
А што си ми тако бледо!“
„За пољупце срце проклиња те,
Када ћемо сватовати свате?“

„Каква клетва? дођи на Духове,
Дотле, чедо ради што ти гове.
Нај још два-три пољупца из слади
За сретан пут и — утехе ради.“

„Ал' до Дови чак чекати,
Могу бити доцкан, свати.“
„Никад доцкан, никад, ружо моја!“
„Ох, лукава та ли уста твоја!“

Гавру ћака мори тешка брига,
Учи, грува — пред њим грдна књига;
Глава бучи од толиких слова,
Кад, ал' ево већем и Духова
И преда њ девојче стало,
На руци јој чедо мало.
„Еј, еј, јада! ко га хтеде пуста!“ —
„Сад свет не би мном' испир'о уста . . .“

„Па гле, како с' смеје мали бата!“
„Са свим тако као његов тата! . . .“
„Па шта ћемо, шта ли сада јадни?“
„Ја већ знадем у Дунав ћу хладни.“
„Какав Дунав? — луда главо,
Хајдмо, хајдмо пону право!“
И залуви књигу — склопи с' ова,
Никад, никад више 'ваких Дова!

Превео: — мир — тић.

Лепа утеха!

Мој покојни деда бијо је познат као шалјивчина, ма да је по декад и крупну шалу проводио. Бијо је руфетом чизмар, те као такав држао је и своје момке. Онда се момци погађали на годину особито млађи, а плата им је била врло незнатна. Који је имао код мајстора кост и веш, — тај је поред дванајст месеци плате — имао још мајсторове старе чизме да нејде ко кер бос; а који је био већ дигод у „вандровки“, е тај је уз педесет и две недеље плате имао и слободан излаз недељом и свецем. Ето тако је он наплаћивао своје момке, па је то онда било добро.

Једаред рече мој деда после вечере својим момцима: једите децо па лезите, сутра нећемо ништа радити, иће мо да окопамо оно по ланца когуруза што је још остало!

Б.

Чудновата песмица.

(Сложна а — не једнака.)

Ала красно живе, глете! ово двоје људи!
сав комшилук давно вели: да су сасма: — добри.
Она воле кафу белу, барем сваког свеца;
а он онет посведневно загледа у: — књигу.
Зато она доста пута рада да заштеди,
па му каже: да му пос'о тај ништа не: — смета.
А он као многи што су, има главу „мушку“,
диже руку, па јој даде: једну добру; — јабуку!
Она врисну! . . . Мора да се, ујела за усну;
а он, још је неколико цута слатко: — цмокну!
Узе шешир, па се крену, кроз улицу малу,
ту се сврати, гди је цимер: „к' великом: — војводи“!
Са браћом се овде поче препирати живо,
чим у главу попе му се, оно хладно: — време.
Весело се ту проведе, па се даље креће,
свуд је добро! . . . Свуд је красно! . . . Само кући — тежи.

На последњу жељу своју испунити мора,
одавно га већем гледа кроз прозоре: — *вече.*

Хладан ветар лепрша му с' чела црне косе,
братија су уза њега, двојица га: — *крате,*
тако дођу и до куће, задувани здраво,
а женица поздрави их: „да Вас носи: —“ *Лађа!*
на то муж јој прошапута гледећ своју драгу:
иди жево! иди одма! иди таки: — *свати!*
док се и ја поодморим, и док дођем к' себи,
јер иначе коме горе, него опет: — *мени!* . . .
Она оде, али јадна са собом се бочи,
желела би да му барем полети у — *загрљај!*
Па не може да савлада своје жеље чезњи,
али он се од то доба иикако не: — *буди.* . . .
Зато ваљда сав комшилук са њима се слаже,
ако није посве тако, онда прича: — *незна!!!*

Др. Казбулбуц.

Попа, учитељ и Чива. ○

Дођу ова тројица случајно у крчму на чашу пива.
Између осталог говора поведе се реч о куповању и про-
давању ораће земље.

Учитељ запита Чиву: да ли има где земље на про-
дају? Чива да што пре до кшефта дође једва дочека и
рече: Имам у нашем атару један салаш са двадесет јутара
земље у једном комплексу и овај је за продају.

То је као што треба, баш за мене као наручено
одговори г. уча. Пошто ће бити салаш? Осам хиљада ф.
а можда ће се поред добри условља моћи добити и јев-
тиније одговори Чива,

Учитељ: дакле ја купујем.

Чива: ја продајем, на то ударише длан о длан.

Попа радостан где учитељ салаш купује, обећа пла-
тити сав алдумаш и заповеди, одмах донети пива.

Кад су већ неколико чаша испразнили, рећи ће учи-
тељ чиви: Знаш шта Чиво? Ја немам новаца него купу-
јем салаш за мога шогора.

„Па ништа“ одговори Чива, и ја немам салаша већ
сам начуо да има један на продају. Може мо ми опет
заото направити кшефт, само ако ваш шогор новаца има?

Попа се ово учини више смешно и рече онако ша-
љиво: Дакле ви г. учо купујете салаш, а немате новаца,
а ти Чиво продајеш салаш а немаш, а ја да плаћам
алдумаш?

Леп кшефт! „фала вам лепо“ и тако попа одустане
од даљег плаћања алдумаша. прибележио Љ. К.

Ни у гробу мира.

Гробар Лекса био је дужан порцију за целу лањску
годину. Иначе је човек промоћуран, уме да доскочи мно-
гој невољи, својој и туђој, ал порцију није могао да пла-
ти. Ономад баш је био у највећем послу, копао је гробницу

неком самртнику и већ је био скоро готов, кад ето ти
егзекуцова, који га потражи најпре у кући, а кад га тамо
не нађе дође и на гробље.

Егзекуцов. Аха! megta Láltalak

Лекса. А које добро?

Егзекуцов. Дошла сам да те пфендујем. Дужна
си порцију. Мусиш платиш; ил ја теби продам твоја ја-
стука и чисма и кошуља.

Лекса. Та већ ја знам да ти друга посла немаш.
Ал да човеку ни у гробу нећеш дати мира, — то тек ни-
сам мислио.

У Апотеци.

Н. Н. Ја сам употребио ваше средство од опадања
косе, — па ево шта би; сад сам сасвим оћелавио.

Апотекар. Но, па видите, да је то извршено сред-
ство. Сад вам више никад неће коса опадати.

Тражи оца.

Мати. А шта се ти, Ђурице, врзеш ту око мојих
папуча?

Ђурица. Глажим тату.

Мати. Ха ха ха! — Тата није код куће. Тек ће у
подне доћи.

Ђурица. Јеце, јеце. Ја сам цуо да је тата под
папучом. (R—џ).

Отац: Ти си опет лумпово!

Син: Али оче, ви не разумете то.

Отац: Шта?, ја не разумем!, ти смеш то рећи!

Учитељ: Ала си ти велики магарад, Мишо! Реко
сам већ једном, да смо ми сви браћа, дакле шта сам ја
теби, магарче!

Миша: Брат!

— Јели, сине, какве оћеш, да ти направим чакшире
— Не браним, ма какве само нег су натраг добро
постављене.

Један лумп (пропали барон) овако јадикuje: „Не
иштем ја од тебе, Боже, блага, но само да ми кажеш, де
га могу наћи.

Мати. Шта кажу добра деца, кад добију шећера?

Син: „Молим још!“

Господин (просијаку) А шта вам фали?
 Просјак (показује с' руком да, је нем.)
 Господин: Та не говорте!

— Ти Маријо можда мислиш, да те ја само ради новца водем. Веруј да не, видиш, да си ми донела не четрдесет иљада форинти, но ма и полак само, ја би те узео-послао: **Ј. М—Ћ.**

„НЕВЕН“

Чика Јовин лист,

доноси у своме четвртом броју за 1887. овај садржај:
 1. Верни зељов (са сликом) песма од чика-Змајована.
 — 2. Бадње вече. Успомена од Недељка, (свршетак).
 — 3. Шта вреди школа. Песма од Црнка. — Ђорђе Уашигтн (с 2 слике). — 5. Наш лакоми Јоца (песма) од Војшића. — 6. Мој Панта. од —љ—. — 7. Молба наших малих певача (песма) од Љубисава. — 8. Грлица и сова песма (са сликом) од Ђ. Ст. — 9. Врапчији цар. — 10. Читуља. — 11. Даштања. — 12. Наша поштваца. — 13. Нове књиге и листови.

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље се на адресу: **Dr. Jov. Jovanović, Wien IX. Roggellangasse Nr. 56.** — „Невен“ чика Јовин лист излази двапут месечно на читавом табаку. Цена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 ф., на пола године 2 ф. за Србију и Црну Гору и остале крајеве 10 дин. или 5 ф. у банкама на читаву годину, односно 5 динара или 2 фор. 50 новч. на пола године, и шаље се на адресу: **Штампариие А. ПАЈЕВИЋА у Н. Саду.**

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1887.

УЗ САРАДЊУ СРПСКИХ КЊИЖЕВНИКА УРЕЂУЈЕ

СТЕВАН В. ПОПОВИЋ

ГОДИНА ТРИНАЕСТА.

Цена 50 новч. или 1 динар.

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац, добија комад по 33 новч. Наручбине ваља упућивати издавалац-шtamпарии А. Пајевиића у Н. Саду,

ТАКО ИСТО МОЖЕ СЕ ДОБИТИ

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРОСТУ Г. 1887. Цена је 20 новч. или 40 пара динарских. Пре-продавци добију за готов новац комад по 12 новч.

О Г Л А С И.

БОЛЕСТ МОКРЕЊА ШЕЋЕРА

лечи се трајно по најновијој методи професора Вилкенсона.
 Прошпект бесплатно.

КАРЛО КРАЈКЕНБАУМ, у БРАУНШВАЈГУ. — Carl Kreikenbaum, Braunschweig.

Бернхард Тихо у Брину

Krautmarkt N. 18.

1-20

(у сопственој кући) шиље са наплатом у паточ:

1000 рестлова од камгарна, 6 мет. 40 см., за потпуно мушко одело, за прање . . . . . 3 ф.	1000 рестлова бринске чоје, 3 ¹ / ₄ мет. за потпуно мушко одело 4 ф. 50 н.
Десет мет. кашмира од полуване, 100 см ш. у свима бојама за читаву хаљ. 5 ф.	Један ком. кућевног платна ⁴ / ₄ , 29 ¹ / ₂ Беч. р. 4 ф. 50 н. ⁵ / ₄ " " " 5 ф. 50 н.
Десет м. индијског фода, полак вуна, душло широко, за читаву хаљину . . 5 ф.	Један в. румбурџер оксфорда 29 ¹ / ₂ Беч. р. најбоље кавкоће . . . 4 ф. 50 н.
Десет м. броширане материје, особите кавкоће, 60 см широко . . . 3 ф. 50 н.	Један ком. Шифона врло добре к. 30 Беч. р. 5 ф. 30 н. најбоље кавкоће 6 ф. 50 н.
Десет мет. „драјдрата“ врло трајно. . . 2 ф. 80 н. најбоље кавкоће 4 ф. 50 н.	Један к. King-Webe, 30 Б. р. потп. ⁵ / ₄ б. нег пл 5 ф. 80 н. најб. кавкоће ⁵ / ₄ 6 ф. 50 н.
Десет мет. материје за хаљине или за недоруво (шларок), 60 см широко најновији десен 2 ф. 50 н.	Гархитура од јуте, састојећа се из 2 крветска покривача и 1 покриваче за стол, са фрон. унаоколо 3 ф. 50 н.
Десет мет. вуненог рипса у свима бојама, 60 см широко за хаљину 3 ф. 80 н.	Гарнитура од рипса, 2 покривача за кревет и 1 за сто, са квасл. (ројт.) 4 ф. 50 н.
Десет мет. вунене „Beige“ душло широко, за читаву хаљину . . . . . 8 ф. 50 н.	Рест од Ђилима за патос 10—12 м. дугачак, врло трајан, красан десен 3 ф. 50 н.

— Мустре и ценовници шаљу се бесплатно и франко. —

Само оно што је добро осигурава успех!

Дра Милера сок од маховине, ванредно добар лек од кашља, промуклости, вратобоље, слуга, почињуће суве болести, и уопште при свима болестима прибора за ди-сање. У теглама за децу и одрасле Цена једној тегли 50 н.

Дра Милера балзам за предохрану од грчева. Овај балзам се препоручује код болова и грчева у стомаку, код катара у стомаку, код надутости стомака, бљубања, пролива, ветрова; код колике је успех скоро за трену-так постигнут. Даље је ово добар лек код дуготрајних и исцрпљивих болести, јер знаменито поправља варење. Овај особити лек не би требао да фали ни у једној кући, нарочито по селима. Цена 1 фласона 1 ф. 50 новч., ¹/₂ фласона 80 новч.

Дра Милера балзам за жуљеве, ванредно брзо деј-ствујући лек од жуљева, брадавица, залетљања коже (с боловима скопчано) и прозеба. Да би се сачувала публика од подражавања без вредности, молим да се иште само Милеров балзам од жуљева и да се пази, на ори-гинално спаковање. Цена је кутији с флашицом и упутством за употребу и са четкицом утврђеном на запущачу 60 н.

У Новом Саду добива се право само код **Љубе Стефановића**, спецерајског трговца; у **Осеку** код **Ј. Габен-ког** и **Ј. Г. Динеса**, апотекара; у **Вршцу** код **С. Стража**, апотекара; у **Сомбору** код **Ц. С. Вајдингера**. 10—12